

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3015/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., кога заступа пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2666/18 од 25.03.2019. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2666/18 од 25.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2666/18 од 25.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 129/18 од 18.04.2018. године, ставом 1. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 257/05 а сад под И 274/17 и то: на име разлике зараде и накнаде зараде износ од 6.547,38 динара, регреса за 2001. годину износ од 10.109,71 динар, а за 2002. годину износ од 15.272,65 динара, све са законском затезном каматом почев од 20.09.2003. године до исплате и на име трошкова парничног поступка износ од 21.077,00 динара са законском затезном каматом почев од 12.01.2004. године до исплате и на име трошкова извршења износ од 3.620,00 динара. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати трошкове поступка у износу од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2666/18 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене, а пресуда Основног суда у Врању Прр1 129/18 од 18.04.2018. године је потврђена, док је ставом другим изреке, одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете због повреде права на суђење у разумном року. Одлуку о тужбеном захтеву судови су донели уз изражен правни став који не одступа од примене права у одлукама Врховног касационог суда у предметима са захтевом као у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да је одлука Врховног касационог суда Рж-г 1071/15 од 16.09.2015. године, која је приложена уз ревизију, донета у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, применом члана 8а и 8б Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08... 101/13), а у конкретном случају се ради о поступку за накнаду материјалне штете због утврђене повреде права на суђење у разумном року, у ком се примењују правила из Закона о заштити права на суђење у разумном року и, на основу члана 31. став 2. тог закона, правила Закона о облигационим односима, због чега се не може говорити о неуједначеној судској пракси.

Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 05.02.2018. године, а вредност предмета спора означена у тужби је 10.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је ревизија тужене недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић